

De aard van breekbare dingen

ROMAN

SUSAN MEISSNER

De getalenteerde Susan Meissner weeft een mysterieus web van leugens, liefde en verlies tegen het decor van de grote aardbeving in San Francisco in 1906. – Kristen Harmel, auteur van *Het boek van verloren namen*

1

ONDERVRAGING VAN MEVROUW SOPHIE HOCKING
UITGEVOERD DOOR AMBROSE LOGAN, U.S. MARSHAL
DOSSIERNUMMER 069308
Officieel transcript

San Francisco, Californië
6 november 1906

VRAAG: Nogmaals dank voor uw komst. Wilt u voor de goede orde alstublieft uw volledige naam noemen, evenals uw leeftijd, geboortedatum en de plaats waar u bent geboren?

ANTWOORD: Sophie Whalen Hocking; 24 augustus 1884. Donaghadee, graafschap Down, Ierland. Ik ben tweeëntwintig.

VRAAG: Klopt het dat Whalen uw meisjesnaam is?

ANTWOORD: Ja.

VRAAG: Dank u. Als u er geen bezwaar tegen hebt, wil ik u nu voor de volledigheid een paar vragen stellen, temeer daar we elkaar niet eerder hebben kunnen spreken. U emigreerde vanuit Ierland naar de Verenigde Staten in 1903 en bracht de eerste twee jaar door in Lower Manhattan, New York City. Klopt dat?

ANTWOORD: Ja. Bijna twee jaar. Niet helemaal.

VRAAG: Dus u was negentien jaar toen u emigreerde?

ANTWOORD: Ja. Waarom hebben we elkaar trouwens niet eerder gesproken? Is de andere rechercheur weg?

VRAAG: Nee, rechercheur Morris is nog steeds belast met deze zaak. Ik ben er nog maar sinds kort bij betrokken. Ik ben een U.S. Marshal.

ANTWOORD: Ik weet niet wat dat is, meneer.

VRAAG: United States Marshals zijn vooral betrokken bij de landelijke wetshandhaving, niet zozeer bij plaatselijke zaken.

ANTWOORD: O. Dus... u bent ook rechercheur?

VRAAG: Ik onderzoek landelijke misdaden, ja. Kunnen we verdergaan?

ANTWOORD: Ja.

VRAAG: Kunt u bevestigen dat u op 10 maart 1905 trouwde met ene Martin Hocking in de rechtbank hier te San Francisco?

ANTWOORD: Ja, dat klopt. Hebt u nieuws over mijn man? Hebt u me daarom hierheen laten komen?

VRAAG: Wellicht. Nogmaals, voor de volledigheid: hebt u uw echtgenoot Martin Hocking als vermist opgegeven, zes weken na de aardbeving die plaatsvond op 18 april dit jaar?

ANTWOORD: Ja, inderdaad.

VRAAG: Kunt u me uitleggen waarom u zes weken wachtte tot dat u bij de politie meldde dat uw echtgenoot vermist was?

ANTWOORD: Hij reist veel vanwege zijn werk. Ik wist in het begin niet zeker of hij echt vermist was.

VRAAG: U gaf eerder aan dat u vlak na de aardbeving uit uw huis aan de Polk Street bent gevlucht, samen met uw stiefdochter Katharine Hocking. Klopt dat?

ANTWOORD: Ja.

VRAAG: En het huis aan de Polk Street stond nog overeind toen u wegging?

ANTWOORD: Het... Binnen was alles aan gruzelementen en de schoorsteen was van het dak gevallen. Maar het stond nog wel overeind, ja.

VRAAG: En toen u zes weken later terugkwam, stond het toen nog steeds overeind?

ANTWOORD: Dat heb ik de politie al verteld. Het was in vlammen opgegaan. Alle huizen in de straat waren min of meer verwoest door de brand. Elk huis in de hele wijk zelfs. Sorry hoor, meneer, maar weet u niet wat er in deze stad is gebeurd? Hebt u buiten nog niet rondgekeken?

VRAAG: Ik verzeker u dat ik niet hier ben om de spot te drijven met het verlies van uw huis, mevrouw Hocking. Ik stel alleen vast wat er feitelijk is gebeurd, voor het verslag. Míjn verslag. Het spijt mij als ik vragen stel die u al hebt beantwoord, maar ik moet ze stellen. U ging zes weken na de aardbeving terug naar uw huis en ontdekte dat het in brand had gestaan? Er was niets van over?

ANTWOORD: Niets dan as.

VRAAG: En u hebt geen idee of meneer Hocking naar huis is gekomen na de aardbeving, voordat het huis in brand vloog?

ANTWOORD: Hoe zou ik dat moeten weten? Ik was er niet.

VRAAG: Ja. Laten we even teruggaan naar de dag waarop de aardbeving plaatsvond. U hebt gezegd dat u en Katharine naar het vluchtelingenpark bij Golden Gate Park waren gegaan toen de branden uitbraken. Heb ik dat goed begrepen?

ANTWOORD: Ja.

VRAAG: En tijdens de vier dagen dat u in dit kamp was, hebt u niets gehoord van uw echtgenoot, klopt dat? Hij heeft zich daar niet bij u gevoegd?

ANTWOORD: Nee. Zoals ik al eerder zei, hij was op zakenreis. Hij reist voor zijn werk.

VRAAG: Dus, om het even samen te vatten, uw echtgenoot ging op zakenreis in de periode voor de aardbeving en u hebt sindsdien geen contact meer met hem gehad?

ANTWOORD: Nee. Weet u misschien inmiddels waar hij is? Ik denk dat ik het recht heb om dat te weten.

VRAAG: Ik denk dat ik wat nieuwe informatie heb, ja. Maar ik weet niet of die strookt met wat we al weten. Daarom moet ik enkele details natrekken die u hebt verstrekt bij het eerste onderzoek naar zijn verdwijning, om te bepalen of de nieuwe informatie hiermee klopt. Kunnen we verdergaan?

ANTWOORD: Graag zelfs, als dit u helpt bij het zoeken naar mijn man.

VRAAG: Dank u. Voor de goede orde: u trouwde met Martin Hocking op de dag dat u hem ontmoette, klopt dat?

ANTWOORD: Ja.

VRAAG: En kunt u me vertellen waarom u dat deed?

ANTWOORD: Waarom ik wat deed?

VRAAG: Trouwen met meneer Hocking op de dag dat u hem ontmoette.

ANTWOORD: Het is niet illegaal om met iemand te trouwen die je net hebt ontmoet, toch?

VRAAG: Dat klopt. Maar ik ben benieuwd, begrijpt u.

ANTWOORD: Ik trouwde met Martin omdat hij me ten huwelijk vroeg.

VRAAG: U had gereageerd op een krantenadvertentie die hij in de *New York Times* had gezet en waarin hij een vrouw en moeder zocht? Hij gaf daarin aan dat hij een weduwnaar was met een jong kind. Heb ik dat goed begrepen?

ANTWOORD: Ja.

VRAAG: En toen bent u vanuit New York naar San Francisco gereisd om met meneer Hocking te trouwen, ook al hadden jullie elkaar nog nooit ontmoet?

ANTWOORD: Inderdaad.

VRAAG: Omdat...

ANTWOORD: Omdat wat?

VRAAG: Mevrouw Hocking, weigert u om me te vertellen waarom u trouwde met een man die u nog maar net had ontmoet?

ANTWOORD: Ik weiger helemaal niets, meneer. Ik trouwde met hem omdat ik dat wilde.

2

Maart 1905

Tijdens een sprookjesachtige zonsondergang sta ik bij de reling van de veerboot te kijken naar het silhouet van San Francisco. Deze dag zal euforisch eindigen. Euforisch. Dat woord koos ik vanochtend uit mijn vaders woordenboek en ik heb het sinds het ontbijt al diverse keren gebruikt. Mijn vader schreef dat ‘euforisch’ betekent dat je je voelt alsof je eindelijk alles bezit wat je altijd al wilde hebben, zo gelukkig ben je. Ik hou van de manier waarop het woord van mijn tong rolt als ik het hardop zeg. Ik wil geloven dat deze dag in een euforische stemming zal eindigen. Ik reken er zelfs op.

De meeste passagiers van de veerboot staan niet op het dek te kijken naar de zon, die zich met haar gouden gloed verstoppt achter de westelijke einder. Ze zitten binnen, buiten bereik van de frisse wind, maar ik heb genoeg van al dat binnen zitten na een treinreis van zes lange dagen.

Ik doe mijn ogen dicht terwijl de doordringende zeelucht me als in een droom terugbrengt naar grootmoes huisje in Donaghadee, dat uitkeek op de grijze Ierse Zee. Ik zie het huis in gedachten voor me zoals het eruitzag toen ik jong was, toen het leven nog eenvoudig was. Ik zie grootmoe die een kop thee voor me maakt in haar keuken, terwijl een uit de haven afkomstige bries de kanten gordijnen beroert – gordijnen die ze maakte van haar trouwjurk, twee dagen nadat ze met mijn anglicaanse grootvader was getrouwd. Op de keukentafel liggen versgebakken zandkoekjes op een met madeliefjes beschilderd bord. Ze zijn nog warm. Ze neuriet een oud Keltisch wijsje.

Maar nee.

Ik heb al veel te vaak zitten bedenken wat ik er wel niet voor over zou hebben om terug te gaan in de tijd, terug naar grootmoes keuken. Wat ik daarvoor allemaal zou opgeven. Wat ik ervoor zou willen géven. Ik doe mijn ogen open en zie dat we de haven van San Francisco al dicht zijn genaderd.

Aan terugkijken heb ik niets.

Ik laat de reling los, loop naar een afdakje en fatsoeneer mijn kapsel. Ik wil er niet uitzien als een straatkind als ik van de veerboot kom. Vandaag niet.

Ik kijk omlaag naar mijn rok om te zien of die erg verkreukeld is. In elk geval valt het niet al te zeer op in het late middaglicht. Ik heb tweedeklas van New York naar Californië gereisd, zittend in een stoel, niet slapend in een couchette – vandaar de kreukels. Ik had niets anders verwacht, aangezien Martin Hocking schreef dat hij een goede financiële positie had, niet dat hij rijk was. Het was al een wonder dat hij überhaupt geld heeft. Ik zou zo nodig het hele eind in de bagagewagen hebben gereisd om te kunnen ontsnappen uit de paraplufabriek en dat armetierige appartement – en belangrijker nog: om weg te komen bij de andere jonge Ierse vrouwen, die me te vaak herinnerden aan wat ik in mijn vaderland heb achtergelaten.

Als mijn moeder me nu kon zien, zou ze me ongetwijfeld op de eerste de beste trein terug naar New York zetten. Maar zij weet dan ook niet hoe zwaar het was. Ik wilde haar niet ongerust maken, dus ze weet niet dat de kamer die ik huurde met vier andere vrouwen het formaat had van een bijkeuken. En dat er maar één tapkraan was in het smalle straatje achter de huurkazerne, waar alle bewoners water moesten halen om te drinken, in te baden en mee te koken. Ze weet niet dat iedereen de inhoud van z'n pispot gewoon uit het raam gooide, omdat er binnen geen wc's waren – hoewel dat laatste volgens de stadsverordeningen wel verplicht was – en dat overal de zware stank hing van menselijke uitwerpselen. De huurkamer was geen plaats waar je je thuis voelde als je aan het eind van

je werkdag thuiskwam. Het was niet meer dan een gedeelde ruimte met slappe matrassen, een plek waar dromen over een beter leven sneller versleten dan je armoedige kleren en waar veel meisjes zoals ik uit Belfast, Armagh, Derry en andere Ierse steden de nacht doorbrachten.

‘In Chicago had ik als kind een buurvrouw die uit Ierland kwam,’ had de vrouw die tegenover me zat toen onze trein door de woestijn van Nevada tufte uren geleden gezegd. ‘Ze kwam als jong meisje naar Amerika in die vreselijke jaren waarin er in Ierland niets te eten was en alle oogsten mislukten. Dat was lang geleden. Ik was nog niet eens geboren, dus het was ver voor jouw tijd. Ze vertelde me dat het een afschuwelijke periode was. Hele families kwamen om van de honger.’ De vrouw had meelevend haar hoofd geschud.

Thuis kent iedereen de verhalen over die lange jaren van grote schaarste. In het graafschap Down noemden ze die periode de Grote Hongersnood. Grootmoe, die tot haar dood demonstratief Keltisch was blijven spreken, had het over An Gorta Mór gehad. De Grote Honger, als om te benadrukken dat de mensen zich niet zozeer het voedseltekort herinnerden, als wel hoe ze zich al die jaren hadden gevoeld. Uitgehongerd, leeg en hunkerend.

‘Ja. Ik heb gehoord dat het een afschuwelijke tijd was,’ had ik geantwoord.

Toen vroeg de vrouw of ik met het hele gezin naar Amerika was geëmigreerd.

Ik dacht aan mijn broer Mason, die als eerste naar Amerika was gegaan en me geld had gegeven voor de reis. Hij woonde nu ergens in Canada met een vrouw op wie hij verliefd was geworden. ‘Nee, alleen ik.’

‘Je kwam helemaal alleen?’ vroeg de vrouw. ‘Dat vind ik erg dapper. Je bent nog zo jong!’

Ik glimlachte, omdat ik me soms voel alsof ik al diverse levens achter de rug heb, terwijl ik op andere dagen het idee heb dat ik nog nooit écht heb geleefd, en nog steeds wacht tot het leven begint. Of tot het opnieuw begint.

Ik vertelde dat ik twintig was, bijna eenentwintig.

‘Wat heb je mooie hoge jukbeenderen, en zulk prachtig zwart haar,’ vervolgde de vrouw. ‘Ik wist niet dat er Ieren met zwart haar zijn. Ik dacht dat jullie allemaal roodharig, blond of kastanjebruin waren.’

Toen vroeg de vrouw wat me helemaal van New York naar San Francisco bracht.

Er waren zo veel redenen te noemen, maar ik gaf haar de gemakkelijkste. ‘Ik ga trouwen.’

De vrouw feliciteerde me en vroeg naar de naam van mijn toekomstige man. Toen ze dat deed, realiseerde ik me dat ik dolgraag wilde dat een ouder en wijzer iemand me vertelde dat ik een verstandige keuze maakte, een begrijpelijke keuze ook, gezien de hardheid en complexiteit van deze wereld.

‘Hij heet Martin Hocking. Wilt u zijn foto zien?’

De vrouw glimlachte en knikte.

Ik haalde de foto die Martin me had gestuurd uit mijn handtas. Hij was gekleed in een krijstreeppak met bijbehorend vest, zijn golvende haar was getemd met brillantine en zijn bovenlip werd gedeeltelijk bedekt door een keurig getrimde snor. Hij keek recht in de lens met een charismatische blik – en elke keer dat ik naar de foto keek, verloor ik mezelf in zijn ogen. Ik had de foto nog maar een week of twee in mijn bezit, maar had hem tot op de millimeter bestudeerd.

‘Lieve help! Hij is erg knap,’ zei de vrouw. ‘Wat een sprekende ogen. Het is alsof hij recht in je hart kijkt.’

‘Hij is weduwnaar... En hij is nog maar kortgeleden vanuit Los Angeles naar San Francisco verhuisd. Hij heeft een dochtertje dat Katharine heet, hij noemt haar Kat. Ze is nog maar vijf jaar oud. Haar moeder stierf aan tuberculose en het kind heeft een moeilijke tijd doorgemaakt.’

‘O, wat verdrietig! Wat lief dat je zowel de rol van moeder als van echtgenote op je neemt.’ De vrouw strekte haar hand uit en legde die zacht op mijn arm, verwonderd, meelevend en misschien zelfs bewonderend. Ze wenste me veel geluk en

excuseerde zich toen om een kop thee te gaan halen.

Ik had graag gewild dat de vrouw me vroeg hoe ik Martin had ontmoet, zodat ik haar reactie kon peilen, maar toen ze terugkwam met haar thee vroeg ze er niet naar. In de tijd dat ze weg was, had ik me voorgesteld wat ik zou antwoorden. Ik haalde de foto uit mijn tas en formuleerde in gedachten mijn antwoord, terwijl de kade van San Francisco steeds dichterbij kwam.

Ik heb hem nog niet ontmoet, zou ik tegen de vrouw hebben gezegd. Ik heb gereageerd op zijn advertentie in de krant. Hij zocht een nieuwe vrouw voor zichzelf en een moeder voor zijn dochtertje. Hij wilde geen vrouw uit San Francisco, maar iemand uit het oosten, waar hij zelf vandaan komt. Iemand die niet vertroeteld hoeft te worden. Iemand die zonder poespas in de rol van zijn overleden vrouw wil stappen. Ik schreef hem en vertelde dat ik niet vertroeteld hoefde te worden. Ik wilde wat hij me kon bieden: een fijn en gezellig huis, iemand om voor te zorgen, een kind om van te houden.

De vrouw had misschien grote ogen opgezet en geantwoord: *Maar... wat als je niet gelukkig met hem bent? Stel dat hij je niet goed behandelt?*

Ik zou hebben verteld dat ik daarover vooraf het langst had nagedacht in mijn armoedige appartement, terwijl er ratten over de gang trippelden, baby's huilden, mannen hun zorgen wegdrongen en vrouwen jammerden, terwijl het stel in de kamer boven ons al ruziënd tegen de muren bonkte en het stel onder ons luidruchtig de liefde bedreef, terwijl mijn maag samenkromp van de honger en ik rilde in de vochtige kou.

Het kan niet erger zijn dan wat ik al heb meegemaakt, zou ik hebben gezegd. Bovendien ziet hij er niet uit als iemand die andere mensen pijn zou doen, toch?

Ik kijk nog eens naar de foto, nooit eerder zag ik een man die zo knap is als hij; hij is bijna volmaakt.

Zou de vrouw geprobeerd hebben om me te weerhouden van mijn plannen? Misschien. Misschien ook niet. De helft van mijn

kamergenoten vond dat ik gek was geworden, de andere helft was jaloers omdat ik die advertentie eerder had gevonden dan zij. Mam weet niet wat mijn plannen zijn als ik van deze boot kom en ik laat haar in het ongewisse totdat alles beklonken is.

Zelfs als ik haar later vertel hoe miserabel het in die huurkazerne was, zal Mam willen weten waarom ik trouwde met een onbekende man. Ik weet het niet. Dit was niet mijn bedoeling toen ik Ierland verruilde voor Amerika. Het was ook niet wat ze mij toewenste, toen ze me hielp om mijn schamele reistas in te pakken. Ik had al wel bedacht wat ik haar zou antwoorden en was zelfs begonnen aan een brief aan haar.

Ik wil een thuis, had ik in grote lijnen geschreven, zodat anderen die de brief zouden lezen – misschien mijn twee oudere broers, die nog in Ierland wonen – het ook zouden begrijpen. *Ik wil wat ik had toen ik een klein meisje was. Een warm huis, schone kleren en een gevulde provisiekast. Ik wil slaapliedjes zingen en kapotte rompertjes repareren en jam, taarten en hete chocolademelk maken, zoals jij altijd deed. En ik wil iemand om dat alles mee te delen. Ik wil alleen maar wat jij zelf vroeger had.*

Maar hoe zit het dan met de liefde? zal mijn moeder vragen, want hoewel Pap al lang geleden overleden is, houdt ze nog steeds van hem. Ze heeft nog steeds het gevoel dat ze met hem getrouwd is.

Hoe zit het dan met de liefde?

Tja, hoe zit het daarmee?

De veerboot nadert de aanlegplaats en vaart soepel in de richting van het dok, waar mannen klaarstaan om hem vast te leggen. Achter het veerhuis zien de stadscontouren eruit als een hoog oprijzend stukje Manhattan, met torens en hoge panden met meerdere verdiepingen. De zon staat op het punt om achter de bebouwing te verdwijnen en haar rozerode gloed omgeeft alles met een stralenkrans van licht. De passagiers in de kajuit achter me lopen de trap al af en sluiten aan bij de rij die van boord gaat.

Ik stop Martins foto terug in mijn handtas en zet mijn hoed recht. Het is een oude hoed van Mam. Hij is van mooi blauw fluweel, afgezet met satijn, je ziet zelfs nog iets van de oorspronkelijke glans. Hij is niet meer zo modieus, maar past goed bij mijn eenvoudige duifgrijze jurk, de enige nette die ik heb. Ik heb hem aan Martin beschreven, zodat hij me kan herkennen. Dan pak ik de reistas op die bij mijn voeten staat.

Elke stap die ik zet in de richting van de steigerplank die ons aan wal brengt, brengt me verder weg van wie ik ben en dichterbij wie ik zal zijn. Terwijl ik de kade op loop en me bij de menigte voeg die op weg is naar het veerhuis, kijk ik om me heen om te zien of ik Martin Hocking zie staan, zoekend naar mij in de mensenmassa. Is zijn dochtertje bij hem? Draagt Kat een mooi jurkje nu ze zal kennismaken met haar nieuwe moeder?

Ik zie zijn gezicht niet tussen de vele mensen die op de passagiers staan te wachten. Misschien is hij binnen.

De schemering valt intussen als een sluier over ons heen en de elektrische lampen aan de zijkanten van het veerhuis springen met een ruisend geluid aan. De menigte dunt uit.

Opeens zie ik hem. Martin Hocking staat net buiten de ingang in het gouden licht van de lamp boven hem. Zelfs van deze afstand zie ik dat hij net zo adembenemend is als op de foto. Niet gewoon aantrekkelijk, maar buitengewoon knap. Hij draagt een koffiebruin pak en gepoetste zwarte schoenen. Zijn haar is goudbruin en zit perfect. Hij is lang, ik schat rond de een meter tachtig. Hij is niet overmatig gespierd en toch ziet hij er sterk uit. Hij ziet er koninklijk uit, als een prins.

En die ogen.

Mijn reisgenote in de trein had gelijk. Het is alsof Martin Hocking recht in mijn hart kijkt.

De tijd lijkt stil te staan terwijl ik word geplaagd door alle vragen die ik de afgelopen dagen heb overdacht. Waarom zoekt zo'n man een postorderbruid zoals ik? Met dit uiterlijk zou hij waarschijnlijk elke vrouw in San Francisco het hof kunnen maken. Hij schreef me dat hij uit praktische overwegingen een

nieuwe vrouw zocht – hij heeft een moeder nodig voor zijn dochter – maar ook omdat hij liever gezien wil worden als een succesvolle zakenman dan als een zielige weduwnaar en vader. Uiterlijkheden zijn belangrijk als je voor een levensverzekeringsmaatschappij werkt en omgaat met welgestelde klanten. Maar toch, waarom zocht hij dan iemand in het oosten, een vreemdelinge? En waarom koos hij een bruid met zo weinig beschaving? Waarom zoekt hij niet de spanning van een romance? Ik weet dat ik daar zelf niet op zit te wachten, maar waarom hij niet?

Misschien heeft hij zo veel verdriet over het verlies van zijn eerste vrouw dat hij zich niet kan voorstellen dat hij ooit van een ander zal houden. Misschien zoekt hij kameraadschap, iemand die kookt en het huis schoonhoudt, maar geen romantiek. Geen liefde.

Misschien wil Martin Hocking vooral een Assepoester zoals ikzelf, zonder familie en status, en tevreden met weinig. Wat breng ik per slot van rekening mee in deze relatie, behalve mijn bereidwilligheid? Mijn leegte? Mijn *gorta mór* – mijn enorme honger naar alles wat Martin al heeft en wat voor mij tot nu toe ongreepbaar bleef: een veilig huis, een kind om van te houden, eten, kleding en een bed dat niet stinkt naar armoede.

Als dat waar is, ben ik zo'n beetje de perfecte vrouw voor hem.

Dan kijkt hij in mijn richting. Onze blikken kruisen elkaar en Martins gesloten mond vormt een opgelucht, verwelkomend glimlachje. Het is alsof hij inderdaad mijn gedachten heeft gelezen.

Ja, lijkt die scheve glimlach te zeggen, jij bent precies wat ik voor ogen had.

Ik kom hem tegemoet.

*18 april 1906: San Francisco beeft op haar grondvesten.
Een heftige aardbeving leidt tot een verwoestend inferno.
Uit de puinhopen staan twee vrouwen en een klein meisje op.*

Sophie Whalen is een jonge immigrante die is getrouwd met een wildvreemde man om aan haar armoedige omstandigheden te ontsnappen. Maar het huwelijk blijkt niet wat ze ervan had verwacht. Nu wil ze wederom ontsnappen, dit keer aan haar echtgenoot. Het enige wat haar tegenhoudt is zijn jonge dochter Kat, om wie Sophie veel is gaan geven.

Belinda Bigelow is hoogzwanger. Door een ontmoeting met Sophie, vlak voor de aardbeving, ontdekt ze dat haar man een dubbelleven leidt. De confrontatie die daarop volgt, leidt tot een uitkomst die Sophie en Belinda nooit hadden kunnen voorzien.

Voor zowel Sophie als Belinda is de aardbeving het begin van een nieuw leven. Wat er onder de brokstukken is achtergebleven mag voor altijd verborgen blijven. Maar het verleden laat zich niet zo gemakkelijk begraven.

De historische romans van Susan Meissner zijn in meer dan vijftien talen vertaald. Wereldwijd zijn van haar boeken al meer dan een half miljoen exemplaren verkocht. Naast schrijver is Susan Meissner ook een veelgevraagd spreker en geeft ze als vrijwilliger schrijfworkshops aan probleemjongeren.

www.uitgeverijmozaiek.nl

NUR 302